

Súd: Najvyšší správny súd Slovenskej republiky
Spisová značka: 7Ssk/73/2022
Identifikačné číslo spisu: 8019200842
Dátum vydania rozhodnutia: 31. mája 2023
Meno a priezvisko: Mgr. Michal Novotný
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2023:8019200842.1

ROZSUDOK

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom zo sudcov: Michal Novotný (sudca spravodajca) ako predseda senátu a JUDr. Zdenka Reisenauerová a JUDr. Jana Martinčeková ako členky senátu vo veci žalobkyne: L. H., A.. X. C. XXXX, X. XX, F., zastúpenej: Mgr. Ernest Vokál, advokát, Hlavná 61, Prešov, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, Ul. 29. augusta 8 a 10, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia z 11. októbra 2019, č. 64631-3/2019-BA, o kasačnej sťažnosti žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 5 Sa 26/2019-73 z 30. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 5 Sa 26/2019-73 z 30. decembra 2021 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

I.

Administratívne konanie a konanie pred správnym súdom

1. Žalobkyňa je slovenskou štátnou občiankou, ktorá v septembri 2013 odišla do Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska, kde od 24. septembra 2013 do 14. decembra 2018 vykonávala zárobkovú činnosť u zamestnávateľa Hilton Meats Retail Ltd v pracovnom pomere na dobu neurčitú s ročnou výmerou dovolenky 28 dní (vrátane štátnych sviatkov). Potom, čo pracovný pomer v Spojenom kráľovstve žalobca skončila dohodou so zamestnávateľom, vrátila sa v decembri 2018 na Slovensko a od 15. decembra 2018 bola zaradená do evidencie uchádzačov o zamestnanie.

2. Dňa 11. januára 2019 žalobkyňa požiadala pobočku žalovanej v Prešove o dávku v nezamestnanosti s odkazom na svoje zamestnanie v Spojenom kráľovstve. K žiadosti pripojila vyhlásenie o bydlisku na účely zachovania centra záujmov, podľa ktorého si neuplatnila nárok na dávku v nezamestnanosti v Spojenom kráľovstve. Zároveň vyhlásila, že tam bola sama a jej blízke osoby zostali na Slovensku. V Spojenom kráľovstve bývala v nájme s viacerými osobami a menila ho približne dvakrát. Na Slovensko sa v roku 2018 vrátila viackrát („20 až 25 krát na tri dni a trikrát po 12 dní“), keďže tu sprevádzala svoju mamu na vyšetrenia; vtedy bývala u rodičov. Okrem toho tu splácala úver. Žalobkyňa predložila aj formulár P45 finančnej správy Spojeného kráľovstva (údaje o zamestnancovi,

končiacom pracovný pomer), v ktorého oddiele 3 sama krížikom označila, že v Spojenom kráľovstve sa od 6. septembra 2013 do 14. decembra 2018 zdržiavala „continuously“ (nepreerušovane). Ďalej pripojila formulár finančnej správy P60 o zaplatenej dani z príjmov v Spojenom kráľovstve za finančný rok do 5. apríla 2018, v ktorom je ako jej súkromná adresa uvedená adresa v F. (Spojené kráľovstvo).

3. Pobočka v Prešove rozhodnutím z 8. augusta 2019, č. 8447/2019-PO-DvN, rozhodla, že žalobkyňa nemá nárok na dávku v nezamestnanosti podľa § 104 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov a čl. 61 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (základné nariadenie). Na odôvodnenie uviedla, že žalobkyňa nemala podstatnejšie väzby na Slovensku počas jej pobytu v Spojenom kráľovstve, čo podporuje dĺžka pobytu tam a charakter zamestnania. Zanechanie rodičov a pravidelné návštevy nestačia ako dôkaz centra záujmov na Slovensku. Počas posledného zamestnania tak nemala bydlisko v Slovenskej republike, a tak sa na ňu nevzťahuje čl. 65 ods. 2 a 5 základného nariadenia.

4. Žalobkyňa v odvolaní proti tomuto rozhodnutiu uviedla, že na Slovensku navštevovala zubára a chodievala sem štyri až päťkrát do roka. V Spojenom kráľovstve si s priateľom chceli založiť rodinu, to sa im však podarilo až po návrate. Na doplnenie už poskytnutých údajov pobočka 22. augusta 2019 vykonala pohovor so žalobkyňou, ktorá v jeho rámci doplnila: 1. v Spojenom kráľovstve po celý čas pracovala pre jedného zamestnávateľa; 2. bol tam s ňou jej priateľ, s ktorým bývala v nájme a ktorý pracoval ako vodič medzinárodnej dopravy, takže často chodil aj na Slovensko; 3. spoločne s nimi v Spojenom kráľovstve býval jej brat s priateľkou, nájom zmenili asi trikrát; 4. z príjmu v Spojenom kráľovstve splácali úver na Slovensku, ktorý žalobkyňa dostala ešte v roku 2010 na kúpu auta. Na záver žalobkyňa vyhlásila, že nemá nič, čo by ešte uviedla.

5. Žalovaná preskúmaným rozhodnutím z 11. októbra 2019 zamietla odvolanie žalobkyne. Po vykonaní podrobnej analýzy kritérií uvedených v čl. 11 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 987/2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia, v platnom znení (vykonávacie nariadenie) dospela k záveru, že žalobkyňa mala počas zamestnania v Spojenom kráľovstve v tomto štáte aj bydlisko. Zodpovedala tomu stálosť a trvalosť prítomnosti v tomto štáte, jej stabilná pracovná situácia, neexistencia blízkych rodinných väzieb na Slovensku, primeraná bytová situácia v Spojenom kráľovstve a daňová rezidentúra v tomto štáte. Žalovaná odkázala aj na rozhodnutie Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia č. U2, podľa ktorého zanechanie širšej rodiny v niektorom štáte nemôže odôvodňovať zachovanie si bydliska v ňom. Zdôraznila tiež, že možnosť daná v čl. 65 ods. 2 základného nariadenia je výnimkou z pravidla, a preto si žalobkyňa mala nárok na dávku uplatniť v Spojenom kráľovstve, a nemôže si vyberať, kde tak urobí. Z závere svojho rozhodnutia žalovaná odkázala na početnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a správnych súdov.

6. Správny súd tu napadnutým rozsudkom č. k. 4 Sa 2/2021-38 zrušil rozhodnutie žalovanej, ako aj rozhodnutie pobočky podľa § 191 ods. 1 písm. c) a d) Správneho súdneho poriadku. Na odôvodnenie veľmi stručne uviedol, že posúdenie bydliska nemožno zúžiť len na kritériá uvedené v čl. 11 vykonávacieho nariadenia a rozhodujúce by nemali byť dĺžka pobytu, stabilita zamestnania alebo daňové povinnosti. Žalovaná sa podľa správneho súdu nevyrovnala s tvrdením žalobkyne, že sa vrátila na Slovensko preto, lebo ho považuje za miesto bydliska, chce tu žiť a vychovávať deti v blízkosti svojich rodičov. Dôvodom jej vycestovania do Spojeného kráľovstva bola len zlá finančná situácia. Takisto bytovú situáciu žalobkyňa nesprávne vyhodnotila ako stabilnú.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

7. Včas podanou kasačnou sťažnosťou sa žalovaná domáha zrušenia tohto rozsudku a vrátenia veci na ďalšie konanie. Vyjadrila názor, že vo svojom rozhodnutí sa riadne zaoberala výkladom čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia a čl. 11 vykonávacieho nariadenia. Preskúmané rozhodnutia sú dostatočne jasne odôvodnené, lebo sa podrobne vyrovnala s každým tam uvedeným kritériom odkazom na konkrétne skutočnosti týkajúce sa žalobcu. Názor správneho súdu, že tieto objektívne skutočnosti nie sú rozhodujúce, odporuje podľa žalovanej citovaným ustanoveniam; správny súd ani neuviedol, aká iná okolnosť sa má brať do úvahy. Z čl. 65 ods. 2 základného nariadenia vyplýva, že bydlisko sa musí posudzovať v čase výkonu zárobkovej činnosti, a preto nie je podstatné, kde chcela žalobkyňa žiť potom. Skúmanie úmyslu dotknutej osoby predpokladá čl. 11 ods. 2 vykonávacieho nariadenia len v prípade, že objektívne skutočnosti podľa odseku 1 nevedú k jasnému záveru. Podľa

žalovanej subjektívne skutočnosti - úmysel, dôvody odchodu do zahraničia, dôvody návratu, pocit domova - nemôžu prevážiť nad objektívnymi skutočnosťami uvedenými v tomto ustanovení. Žalovaná nesúhlasila ani s tým, ako správny súd posúdil bytovú situáciu žalobkyne, ktorú podľa nej takisto treba posudzovať v kontexte s ostatnými okolnosťami. Žalobkyňa si mohla požiadať o dávku v Spojenom kráľovstve, no právo Európskej únie nevyžaduje, aby žalobkyňa mala na ňu bezpodmienečne nárok v niektorom členskom štáte. Záverom žalovaná zasa odkázala na početnú judikatúru tunajšieho súdu, najvyššieho súdu a správnych súdov.

8. Žalobkyňa sa ku kasačnej sťažnosti nevyjadrila.

III.

Posúdenie veci kasačným súdom

9. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok v celom rozsahu (§ 453 ods. 1 SSP) a predchádzajúce konanie pred správnym súdom bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) v medziach uplatnených kasačných bodov (§ 453 ods. 2 SSP).

10. V prerokúvanej veci správny súd zrušil rozhodnutie žalovanej, ako aj rozhodnutie pobočky jednak z dôvodu podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP, ale aj podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP. Z napadnutého rozsudku však nie je úplne zrejmé, v čom mala spočívať nesprávnosť právneho posúdenia veci žalovanou. Právnym posúdením je totiž činnosť, pri ktorej sa zistený skutkový stav podraduje pod príslušnú právnu normu a vyvodzujú sa z neho právne závery. Nie je však celkom zrejmé, v čom vlastne správny súd videl nesprávnosť právneho posúdenia, keď zároveň žalovanej vytkol, že sa niektorými okolnosťami vôbec nezaoberala a jej skutkové zistenia sú nedostatočné. Žalovaná však vo výsledku správne namieta aj to, že správny súd jasne neuviedol, aké ďalšie konkrétne skutočnosti treba vziať do úvahy a svoj záver vo výsledku vystavoval len na tvrdenom úmysle žalobkyne.

11. V prerokúvanej veci nebolo sporné, že žalobkyňa nezískala pred podaním žiadosti o dávku v nezamestnanosti obdobie poistenia uvedené v § 104 zákona č. 461/2003 Z. z. podľa slovenských právnych predpisov, a tak išlo o to, či na tento účel možno započítať doby získané podľa iných právnych predpisov. Žalobkyňa bola pred rokom 2019 zamestnaná a sociálne poistená v Spojenom kráľovstve, takže podliehala podľa čl. 2 základného nariadenia koordinačným pravidlám tohto nariadenia, a na tom sa nič nezmenilo ani vystúpením Spojeného kráľovstva z Európskej únie (porov. čl. 32 ods. 1 Dohody o vystúpení Spojeného kráľovstva Veľkej Británie a Severného Írska z Európskej únie a Európskeho spoločenstva pre atómovú energiu). Podľa čl. 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia má cezhraničný pracovník zásadne nárok na dávku v nezamestnanosti podľa právnych predpisov toho štátu, v ktorom bol naposledy zamestnaný. Zmyslom tohto pravidla je jednak brániť diskriminácii cezhraničných pracovníkov (porov. čl. 4 a odôvodnenie 17 preambuly základného nariadenia), jednak zabezpečiť, že každý členský štát znáša zásadne náklady na dávky v nezamestnanosti len takej oprávnenej osoby, ktorá do jeho systému sociálneho zabezpečenia prispievala. Ustanovenia čl. 65 ods. 2 prvá veta a čl. 65 ods. 5 písm. a) základného nariadenia upravujú výnimku pre pracovníkov, ktorí si počas poslednej činnosti zamestnanca v inom členskom štáte zachovali svoje bydlisko v pôvodnom členskom štáte a buď tam zostávajú bývať naďalej, alebo sa tam po skončení činnosti zamestnanca vrátia. Podľa tohto článku by tak žalobkyňa mohol vzniknúť nárok na dávku v nezamestnanosti podľa slovenských právnych predpisov, ako keby sa na ňu tieto právne predpisy vzťahovali počas jej poslednej činnosti zamestnanca v Spojenom kráľovstve, len ak si počas tohto obdobia na území Slovenskej republiky zachovala bydlisko.

12. Pojem bydlisko na účely základného nariadenia (a teda aj na účely čl. 65 ods. 2) definuje čl. 1 písm. j) základného nariadenia, podľa ktorého bydlisko znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva. Tento pojem má v práve Únie svoj autonómny obsah (porov. rozsudok Súdneho dvora z 25. februára 1999 vo veci C-90/97, Robin Swaddling v. Adjudication Officer, ods. 28), takže ho nemožno stotožňovať s trvalým pobytom alebo prechodným pobytom podľa zákona č. 253/1998 Z. z. o hlásení pobytu občanov Slovenskej republiky a registri obyvateľov Slovenskej republiky. Súdny dvor už vo svojej judikatúre vyslovil záver, že ak pracovník má stabilné zamestnanie v určitom členskom štáte, tak sa predpokladá, že tam má aj bydlisko, no táto domnienka je vyvrátiteľná (rozsudok z 8. júla 1992 vo veci C-102/91, Koch, ods. 22, ale v rovnakom zmysle už rozsudok zo 17. februára 1977 vo veci 76/76, Di Paulo v. Office National de l'Emploi, ods. 17 až 20). Bližší spôsob určenia bydliska upravuje čl. 11 vykonávacieho nariadenia, ktorý kodifikuje kritériá vypracované judikatúrou Súdneho dvora,

ktoré možno zohľadniť pri určovaní uvedeného centra záujmov (porov. napríklad rozsudok Súdneho dvora z 11. septembra 2014 vo veci C-394/13, B., ods. 34).

13. Ustanovenie čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia obsahuje demonštratívny výpočet kritérií určenia bydliska, pričom žiadne kritérium nemá prednosť pred ostatnými. Kritériami na určenie centra záujmov podľa vykonávacieho nariadenia sú najmä: dĺžka a trvalosť prítomnosti na území dotknutých členských štátov a situácia dotknutej osoby (vrátane povahy a osobitných vlastností každej vykonávanej činnosti, predovšetkým miesta, kde sa takáto činnosť zvyčajne vykonáva, trvalosti tejto činnosti a dĺžky trvania každej pracovnej zmluvy; jej rodinného stavu a rodinných väzieb; vykonávanie akejkoľvek nezárobkovej činnosti; v prípade študentov zdroja ich príjmov; jej bytovej situácie, najmä toho či je stabilná; členského štátu, ktorý sa považuje za miesto bydliska osoby na daňové účely). Bydlisko určitej osoby sa tak v prvom rade určuje na základe objektívnych kritérií vymedzených v citovanom ustanovení. Až podľa čl. 11 ods. 2 cit. nariadenia platí, že ak posúdenie rôznych kritérií, ktoré vychádzajú z príslušných skutočností, ako sa uvádzajú v odseku 1, nevedie k dohode, na určenie skutočného miesta bydliska osoby sa za rozhodujúci považuje úmysel tejto osoby, tak ako vyplýva z uvedených skutočností a okolností, najmä dôvody, ktoré ju viedli k presťahovaniu. Ako teda správne zdôraznila žalovaná, úmysel dotknutej osoby je len subsidiárnym spôsobom určenia jej bydliska, ak kritériá podľa odseku 1 nevedú k jeho jednoznačnému ustáleniu. Okrem toho z citovaného ustanovenia tiež vyplýva, že úmysel osoby sa posudzuje na základe objektívnych skutočností a okolností, a preto nestačí len jej tvrdenie, že mala úmysel za miesto svojho bydliska považovať Slovenskú republiku.

14. Kasačný súd sa tak nestotožňuje s názorom správneho súdu, podľa ktorého má žalovaná rovnakou mierou ako objektívne skutočnosti zohľadňovať úmysel žalobkyne, ktorý sa prejavil jej následným návratom na Slovensko. V tejto súvislosti treba hneď na úvod predoslať, že ak sa osoba rozhodne, že odíde z krajiny svojho pôvodu napríklad kvôli vykonávaniu zárobkovej činnosti v inom štáte, nemožno premiestnenie bydliska (strediska životných záujmov) na účely čl. 1 písm. j) základného nariadenia stotožňovať s akousi „trvalou emigráciou“ tejto osoby do tohto štátu. Vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie sa odstránili bariéry slobodnému pohybu ľudí a slovenskí občania majú právo sa pohybovať, pracovať a žiť na území iných členských štátov, čo nevyhnutne vedie (hoci aj k dočasnemu) premiestňovaniu ich bydliska. Tým samozrejme nie je vylúčené, že môžu subjektívne naďalej pociťovať hlbší a bližší vzťah k štátu, v ktorom sa narodili, vyrástli, v ktorom sa hovorí ich známym jazykom či ktorého kultúra jej je bližšia alebo kde zanechali svoju širokú rodinu. Z týchto dôvodov nie je takisto vylúčené, že tieto osoby sa môžu chcieť po určitom období práve do tohto štátu vrátiť. Avšak rovnako osoby, ktoré sa narodili na Slovensku, ktoré sú jeho občanmi a ktoré tu celý pracovný život pracovali, môžu chcieť v neskoršom veku vycestovať zo Slovenska a žiť inde. Ako uviedla aj žalovaná, centrum záujmov osoby sa musí posudzovať vždy v danom konkrétnom období a samotné jej plány na jeho prípadnú budúcu zmenu nemôžu byť pre jeho posúdenie rozhodujúce. Preto okolnosť, že osoba od počiatku poníma svoj pobyt v určitom štáte nie ako definitívny (hoci o jeho presnom trvaní nemá predstavu), takisto nevyklučuje záver, že počas pobytu má v tomto štáte centrum svojich záujmov. Len sama okolnosť, že určitá osoba subjektívne považuje za svoje bydlisko určitý štát, nemôže prevážiť objektívne kritériá vymedzené v cit. čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia.

15. V prerokovanej veci sa tak kasačný súd stotožňuje s názorom žalovanej, že zistený skutkový poskytuje dostatočnú oporu pre záver o bydlisku žalobkyne v Spojenom kráľovstve už na základe čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia.

a) Žalobkyňa odišla do Spojeného kráľovstva v septembri 2013. Celkovo tam bývala viac ako päť rokov, početnosť jej návratov na Slovensko sa nakoniec podarilo ustáliť na štyri až päť ročne na niekoľko dní. Takéto návraty sa v zásade nelíšia od bežných dovolenkových ciest, čo zodpovedá aj výmere ročnej dovolenky žalobkyne (28 dní vrátane štátnych sviatkov). Naopak, v Spojenom kráľovstve sa zdržiavala prevažnú časť roka v ucelených, niekoľkomesačných obdobiach. Napokon, v podaní, ktoré adresovala britskej finančnej správe, sama žalobkyňa posúdila svoj pobyt v Spojenom kráľovstve ako „continuous“, čo znamená, že návraty na Slovensko považovala len za krátkodobé dovolenkové návštevy. Celková dĺžka a trvalosť prítomnosti žalobkyne na území Spojeného kráľovstva v porovnaní so Slovenskom tak vedie skôr k záveru, že miestom jej bydliska bolo Spojené kráľovstvo.

b) Žalobkyňa tam zároveň pracovala na dobu neurčitú v zásade na tom istom pracovnom mieste pre toho istého zamestnávateľa. Práca, ktorú vykonávala, nespočívala vo vysielaní na rôzne miesta v

rôznych štátoch a zvyčajne sa vykonávala na mieste, kde pracovala. Charakter práce a trvalosť a dĺžka pracovného pomeru žalobkyne v Spojenom kráľovstve tak takisto vedie k záveru, že centrum jej záujmov sa nachádzalo tam.

c) Pokiaľ ide o rodinnú situáciu, opäť až v odvolacom konaní sa podarilo ustáliť, že žalobkyňa v Spojenom kráľovstve po celý čas žila so svojim priateľom, s ktorým sa usilovala založiť si rodinu. To svedčí o tom, že mala vôľu spoločne s ním žiť, a ich vzťah možno považovať druhovský, teda svojou intenzitou blízky vzťahu manželov. V Slovenskej republike síce bývali jej rodičia, ktorých navštevovala a ktorým pomáhala pri návštevách lekárov, nezistilo sa však, že by boli na ňu odkázaní (porov. rozsudok tunajšieho súdu sp. zn. 9 Sžsk 88/2020). Kritérium rodinnej situácie sa týka len tzv. úzkej rodiny, t. j. rodinných príslušníkov v zmysle čl. 1 písm. i) bodu 2 základného nariadenia, ktorými sú manžel alebo manželka, neplnoleté deti a nezaopatrené dospelé deti. Rozširovanie rodinných väzieb, ktoré by mali byť rozhodné pre zachovanie si bydliska v pôvodnom členskom štáte, aj na širšiu rodinu (napr. rodičov) by totiž viedlo k rozširovaniu oblasti uplatnenia čl. 65 základného nariadenia, čo v zásade nie je prijateľné (porov. v tomto zmysle aj odôvodnenie 9 preambuly rozhodnutia Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia U2). Aj rodinná situácia žalobkyne tak svedčí viac v prospech toho, že centrum jej záujmov sa nachádzalo v Spojenom kráľovstve.

d) K nezárobkovej činnosti žalobkyňa neuviedla nič, a tak toto kritérium nie je nápomocné pre určenie bydliska.

e) Bytová situácia žalobkyne v Spojenom kráľovstve bola takisto stabilná. Pritom pod stabilitou nemožno rozumieť len vlastníctvo nehnuteľnosti, v dôsledku čoho pre určenie bydliska nie je určujúce, či osoba býva v nehnuteľnosti, ktorú vlastní alebo má v nájme. Takisto nie je rozhodujúce, či býva sama alebo spoločne s inými osobami, pretože spoločné bývanie je kvôli šetreniu nákladov bežné aj u osôb, ktoré ešte nemajú vlastnú rodinu, no žijú a pracujú vo väčších mestách. Žalobkyňa svoje bývanie počas piatich rokov zmenila trikrát, nebolo však zistené, že by malo len sezónny charakter (napr. ubytovňa zamestnávateľa viazaná na trvanie pracovného pomeru a pod.). Britskú adresu uvádzala žalobkyňa aj ako adresu pre kontakt s britskými orgánmi. Zhodnotením jej bytovej situácie v posudzovanom období tak možno konštatovať, že svedčí v prospech jej bydliska v Spojenom kráľovstve.

f) Daňové povinnosti si žalobkyňa plnila v Spojenom kráľovstve, čo vyplýva z predloženého formulára britskej finančnej správy P60. Aj to svedčí v prospech jej bydliska tam, nie v Slovenskej republike.

16. Ďalšie skutočnosti, na ktoré žalobkyňa počas konania poukazovala ako na dôkaz svojho bydliska na Slovensku, nemajú z hľadiska čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia význam. Ako už bolo uvedené skôr, pojem bydliska podľa čl. 1 písm. j) základného nariadenia nemožno stotožňovať ani s trvalým alebo prechodným pobytom podľa právnych predpisov Slovenskej republiky. Preto ani hlásený trvalý pobyt nie je na účely čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia podstatný. Dlhý (záväzky) žalobkyne v Slovenskej republike môžu vysvetľovať dôvod, prečo odišla zarábať do cudziny, to však nevylučuje, že si tam na čas zamestnania premiestnil stredisko svojich záujmov. Bežný účet alebo návšteva zubára v Slovenskej republike nemajú so strediskom záujmov a bydliskom súvis už preto, že slobodný pohyb služieb a kapitálu medzi členskými štátmi, ktorý umožňuje využívať tieto služby kdekoľvek v Európskej únii, je jednou zo základných slobôd spoločného trhu Európskej únie.

17. Podľa názoru kasačného súdu žalovaná v preskúvanom rozhodnutí vyhodnotila všetky také skutočnosti, ktoré sú relevantné pre určenie bydliska žalobkyne v rokoch 2013 až 2018 z hľadiska čl. 11 ods. 1 vykonávacieho nariadenia. Rovnako vyhodnotila všetky ďalšie skutočnosti, ktoré v konaní vyšli najavo, a dospela k záveru, že na určenie bydliska nie sú podstatné. Žalovaná tak správne vyložila uvedené ustanovenie a správne ho použila na prerokúvanú vec. To, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bola vedená žalovaná pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodovala (porov. § 209 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z.), je podľa kasačného súdu z oboch rozhodnutí dostatočne zrejme.

IV.

Záver

18. Správny súd tak nepostupoval správne, keď dospel k právnomu záveru, že preskúvané rozhodnutie trpí nedostatkami podľa § 191 ods. 1 písm. c) a d) SSP, a preto jeho rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 440 ods. 1 písm. g) SSP]. Kasačná sťažnosť je tak v tomto

sťažnostnom bode dôvodná, v dôsledku čoho kasačný súd podľa § 462 ods. 1 SSP napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil správny súd na ďalšie konanie.

19. Trovy konania o tejto kasačnej sťažnosti sú súčasťou trov konania, o ktorých podľa § 467 ods. 3 SSP rozhodne správny súd v novom rozhodnutí vo veci samej.

20. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3 : 0 (jednomyseľne).

Poučenie :

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.